

καταναγκαστικῶν, τοῦ Δήμου, δι' ἃ πρόκειται τώρα κατὰ συμβουλὴν τοῦ νεαροῦ κ. Μιχαὴλ Λάμπρου, νὰ δαπανᾷ ὁ δῆμος τριπλάσιον καὶ τετραπλάσιον ποσόν; Ἀλλ' ὁ ὁμηλὴς πολλῶν δημοσιογράφων, φαγόντων ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν νεότητά καὶ τὰ νεῦρά των καὶ τὴν ψυχὴν των καὶ πᾶσαν ἐλευθέραν στιγμὴν ἐλευθέρας ἡδονῆς χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσωσιν ὡς τώρα, πλὴν τῶν μιᾶν δούλων οἵτινες ἀπὸ πισσταὶ καὶ διανομεῖς ὑψώθησαν εἰς μυστικοσυμβούλους τῶν κυβερνήσεων καὶ ἔκαμαν χρήματα, οὔτε μίαν κλίνην εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, οὔτε μίαν γωνιά εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, διότι καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἂν καταστήσουν καμμιὰ φορὰ, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ διωχθῶσι, διότι θὰ βρεθῇ ὅτι ἔγραψάν ποτε κατὰ τοῦ θυρωροῦ ἢ τοῦ ἐπιστάτου, ὁ κύριος Λάμπρος λέγομεν ὅστις χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιάν δουλειάν ὡς τώρα καὶ χωρὶς νὰ κατάρχεται ἀπὸ λόρδους εὐρέθη κύριος μεγάρων, «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά», καὶ περιουσίας καὶ πλούτου—διὰ νὰ δύναται νὰ ὀνειροπολῇ καὶ θέσιν βουλευτοῦ—καὶ διατὶ ὅχι;—ὁ κύριος λοιπὸν Μιχαὴλ Λάμπρος ἐφθόνησε καὶ αὐτὰς τὰς ἑκατὸν δρχμὰς τὰς ὁποίας ἴσως θὰ ἐλάμβανεν ὁ δι' αὐτὸν μαρτυρήσας κύριος Καμπούρογλους ἢ ὁ κ. Κορομηλᾶς καὶ προτείνει δημοσωτήριον γνῶμην ἐκδόσεως Ἑφημερίδος διὰ νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἡξεύρετε δὲ τὴν ἡμετέραν γνῶμην; Θέλετε νὰ γνωρίζῃ ὁ λαὸς τί κόβετε καὶ τί ράβετε ἐντὸς τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου; Ὁφείλετε **δε' ἄδραξ πληρωμῆς** νὰ παρακαλέσετε τὸν διευθυντὴν τοῦ Παληανθρώπου, τὸν λίαν ἀξιότιμον κ. Βερβέρην, νὰ δέχεται νὰ δημοσιεύῃ περίληψιν τῶν πρακτικῶν σας, διότι **μόνος αὐτὸς** εἶνε ὄργανον δημοσιότητος, τῶν λοιπῶν ἄλλων ὀργάνων τοῦ τύπου ἀναγινωσκομένων ἀπὸ μίαν οἰκογένειαν ἀνθρώπων. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἐκλογέων σας ἀναγινώσκουν μόνον Παληανθρώπου.

## ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

**Παρασκευῇ, 14 ὀκτωβρίου.**

Δύο ἀναβολὰς ἐξήτησεν ἡ ὑπεράσπισις ἀλλὰ καὶ τὰς δύο ἀπέρριψε τὸ δικαστήριον.

Ἐπίμονος μάρτυς περὶ ἧς ἐγράφη ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ γρατῖδιον μὲ εἰρωνικωτάτην φυσιογνωμίαν ἀφοῦ ἐβασάνισε ἀρκετὰ τὸ δικαστήριον, προσποιουμένη ποτὲ μὲν ἱκετικῶς, ποτὲ δὲ καὶ μὲ θυμὸν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται, ἐπὶ τέλους κατέθηκεν ἀρκετὰ οὐσιώδη περιστατικά, ἐφ' ὧν κατ' ἐξοχὴν στηριζόμενος ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν ζητήσας παρὰ τῶν ἐνόρκων νὰ κηρύξωσιν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον φαρμακείας.

Οἱ συνήγοροι κ. κ. Μίλησις καὶ Σιγάλας ὑπερασπιζόμενοι τὸν πελάτην των ἠθέλησαν νὰ πείσωσι τοὺς κ. ἐνόρκους, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶχε γνῶσιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεώς του δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του διόλου ἔνεκα τῶν ψυχρῶν πρὸς τὴν ἀτυχῇ σύζυγόν του σχέσεων, ὅτι ὅταν ἔμαθε εἰς τὰ παράλια τῆς Βαρβαρίας ὅπου εὐρίσκετο πρὸς σπογγαλιεῖαν, τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἤμπορούσε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ἦτο ἔνοχος· ἀλλ' αὐτὸς ἀθῶος καὶ ἀγνὸς παρουσιάσθη ἵνα δικασθῇ, βέβαιος ὅτι ἡ ἀθώότης του θέλει λάμψει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου στίλβουσα, καὶ θαμβούσα, τελευτώντες δὲ καὶ ἐζήτησαν, ὡς φυσικὸν τὴν ἀθώωσίν του.

Οἱ ἐνόρκοι ὁμῶς φαίνεται ὅτι ἔχουν ὀφθαλμοὺς μὴ θαμβομένους ἀφ' ὅπου οὐδέποτε εἶδους ἀναλαμπὰς καὶ διὰ τοῦτο ἐκήρυξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον φαρμακείας, συμφόνως δὲ πρὸς τὴν ἀπόφασίν των, καὶ τὸ δικαστήριον, προεδρευόμενον ἀπὸ τὸν κ. Μακκᾶν κατέδικασεν αὐτὸν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

## Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 594)

Δὲν σὰς βεβαιῶνω ὅμως περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἀληθείας ἔλων αὐτῶν, διότι ὁ Καστερὰν τὰ μεγαλῶνει τὰ πράγματα. Ὁ δυστυχὴς Βλιγνὸν ἐθαμβώθη. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀντικρὺ τοῦ ὀλόχρυσον ἀνθρώπου. Καὶ ἀφοῦ ἤνοιξε ἡ κάσσα τοῦ ἀνελπίστου εὐεργέτου του, κατ' ἀρχὰς ἔβαλε τὸ μικρὸ δάκτυλο, ἔπειτα ὅλο τὸ χέρι, ὅστ' ὅτε τέλος δὲ ἐμπῆκε καὶ αὐτὸς μαζίῃ με τὸν τίτλον του. Ἰδοὺ πῶς ὁ δούξ 'πανδρεύεται.

Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς. Εἶχε σκοτεινιάσει καθολο-

κληρίαν. Ὁ βαρὼνος μόλις διέκρινεν ἐν τῷ σκότει τὴν ὑπερρφάνως ὑψωμένην κεφαλὴν τῆς μαρκησίας. Τὸ τικ-τάκ μόνον τοῦ ἐκκρεμοῦς διέκοπτε διὰ τῆς τακτικῆς κινήσεώς του τὴν σιωπὴν. Αἶφνης ὁ νέος εἶδε λευκὸν νεφύδιον περνῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θείας του, καὶ ἐκ λυγμοῦ, μὴ ἀποκρυφθέντος καλῶς, ἠγνόησεν ὅτι ἔκλειε. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς μερικῆς βήματα καὶ, γονατίζων εἰς τοὺς πόδας τῆς κυρίας Μπωλιὲ ἐπὶ τινος ὑποθρονίου, ἔλαβε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, μὴ εὐρίσκων οὐδὲ λέξιν, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν λύπην ἐκείνην, ἥτις ἦτο ἰσχυρωτέρα καὶ τῆς ὑπερηφανείας αὐτῆς.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡδέως ἡ μαρκησία, δὲν κατάρθωσα νὰ ἐμποδίσω τὰ δάκρυά μου, διότι ἐκτυπήθην πολὺ σκληρά. Ἀγαποῦσα τόσῳ πολὺ τὸν Γάστωνα. Ἦτο ὅσ' ἂν παιδί μου. Εἶναι ἀπὸ τὸ αἷμά μου. Καὶ ὅ,τι ἔκαμε μὲ πληγώνει διπλά. Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν του αὐτῆν, διότι εἶναι γενναία καρδιά καὶ τίμιος χαρακτήρ.

Πῶς ἥλλαξε τόσῳ πολὺ εἰς τόσῳ ὀλίγα χρόνια; Ὁ κόσμος κατάρθωσε εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον τῶσων ἐτῶν; Τὸν ἀνέθρεψα μὲ τόση ἀγάπη, μὲ τόσας φροντίδας! Καὶ ἰδοὺ πῶς μὲ ἀνταμείβει! Ἀ! ὁ ἀχάριστος! ὁ ἀχάριστος!

Βαρῶς συγκεκινημένος ὁ βαρὼνος εἶχε μηχανικῶς λάβει τὸ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ βελονάκι, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ μαρκησία ἐπλεκεν ὑποκαμισάκια διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Καὶ μὲ

θανάτου, ἐκτελεσθησομένην διὰ τῆς λαιμητόμου ἐν τῷ δημοσιωτέρῳ μέρει τῆς Αἰγίνης. Εὖγε!

### Σάββατον, 15 Ὀκτωβρίου

Εἶναι νάννος τὸ σημερινὸν ἐγκλημα παραβαλλόμενον πρὸς τὰ τέσσαρα πρὸ αὐτοῦ ἐκδικασθέντα.

Μολὶς εἶναι ἀπόπειρα ἀναιρέσεως. Ὁ Κωνστ. Ἀγαπητὸς, νέος 28 ἐτῶν σχεδὸν ἑορφορ, μὲ κατὰμαυρα μαλλιά, ἀσθενῶν εὐρίσκετο εἰς ἐν δωμάτιον τῆς ἐν Πατησίου οἰκίας του, ὅτε ἕνας κύριος Φλωριανὸς τὸν ὅποιον εἶχον ἀναθρέψει εἰς τὸ σπῆτί του, μπαίνει εἰς τὸ συνεχόμενον μετὰ τῆς ἰδιότητος του κάμαρας δωμάτιον καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ κατηγορουμένου γρηὺς 50 ἢ 60 χρόνων «ψωμί, φαγὶ καὶ φιλί», ὅπως εἶπεν εἰς μάρτυς, Βερύκοκκος τούτικλην. Ὁ κατηγορούμενος, ὅστις εἶχε καὶ προηγουμένως μερικὰς ὑπονοίας περὶ τῆς μητρὸς του ἀρπάζει τὸ ὄπλον του, τρέχει πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Φλωριανοῦ καὶ πυροβολεῖ κατ' αὐτοῦ τὸν πληγώνει μὲ τὰ ἐν τῷ ὄπλῳ σκάγια εἰς τὸ στῆθος καὶ τὴν κεφαλὴν. Πολὺ καλὰ τοῦ ἔκαμε λέγουσιν οἱ συνήγοροι κ. κ. Ράλλης καὶ Τζανετόπουλος πλὴν ἀντιτείνει ὁ κ. Καρατζᾶς εἰσαγγελεύς.

## ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

### Πειραιεύς, 8 Ὀκτωβρίου.

Κύριε Μανσόλα, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε, ἀπελπισθέντες μετὰ τὰς ἐντεῦθεν κατ' ἐπανάληψιν ἀνταποκρίσεις μας περὶ τῆς ἐλεσινοτήτος τῶν ἐνταῦθα ταχυδρομείων, νὰ καταφύγωμεν ἥδη ἀποκλειστικῶς πρὸς ὑμᾶς καὶ μόνον. Παραλείπομεν τὰ βραδυδρομικὰ ἐπαρχιακὰ ταχυδρομεία, τὴν ἀντικατάστασιν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπαραιτήτου σάκκου διὰ τῶν σελαχιῶν τῶν

ταχυδρόμων, ἅτινα εἰς καθίδρον, γλοιώδη, καταμουσκευμένην μεταβάλλουσι τὴν δύστηνον ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν διὰ ν' ἀποσφραγίσῃ τις, ἀπαιτεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο «μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως καὶ λαχτάρας.» Ταῦτα ἀποδοτέον μᾶλλον καὶ εἰς τὴν ἐντελῇ ἀνυπαρξίαν ἐπαρχιακῶν ὁδῶν καὶ εἰς τὴν ἀνακριθεῖ ἰδέαν ἣν ἔχουσιν οἱ ἐπαρχιακοὶ ταχυδρόμοι περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπιστολῶν διότι ποτὲ, οὐδέποτε τοῖς ἐγένετο παρατήρησις ἐκ τὸς τινων ἐντύπων στερεοτύπως ἐγκυκλίων διευθυνομένων αὐτοῖς κατὰ πᾶσαν πανσέληνον.

Ἀλλὰ περὶ Πειραιῶς πῶς δικαιολογοῦται αἱ ἀναμορφωτικαὶ ἐπαγγελίαι σας; Πόσας χιλιάδας μιλιῶν ἀπέχει ἡ πόλις αὕτη τῶν Ἀθηνῶν; Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι καὶ ἡ ἐπ' ἐλάχιστον καθυστέρησις τῆς διανομῆς τῆς ἀλληλογραφίας, σπουδαία συμφέροντα δύναται νὰ παραβιάσῃ εἰς μίαν τόσον ἐμπορικὴν πόλιν; Μὴ δὲν εἴσθε ἐν γνώσει ὅτι ἑκατοντάς σχεδὸν ἀτμοπλοίων εἰσπλέει καὶ ἐκπλέει καθ' ἑβδομάδα τοῦ λιμένος μας, καὶ ὅτι ὅλη ἡ κομιζομένη καὶ ἀποστελλομένη δι' αὐτῶν ἀλληλογραφία, ἐκτὸς τῆς διὰ ξηρᾶς, θὰ διέλθῃ τῶν χειρῶν τριῶν ὑπαλλήλων οὓς ἔχετε καρφώσει ἐδῶ νυχθημερόν ἐργαζομένους; Ὁ Πειραιεύς ἔχει 40,000 κατοίκους, ἤτοι τοὺς ἡμίσεις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τῶν 4 γραμματοκομιστῶν ἐδικαιούτο νὰ ἔχῃ 10 — 15 ὅπως καὶ αἱ διπλασίονα κατοίκων Ἀθῆναι ἔχουσι τριάκοντα. Καὶ δὲν ἐμάθατε ὅτι ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς θὰ πῇ τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς πόλεως Πειραιῶς, καὶ ὅτι τὸ ἐκεῖ ἐκσφενδονισθὲν ταχυδρομεῖον κατέχει θέσιν Καραλῆ Ταμποῦρ Δερβέν; Καὶ τὰ γραμματοκιβώτια ποῦ; Καὶ ἡ ὀκτάκις τῆς ἡμέρας μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀλληλογραφία πότε; Διὰ νὰ μὴ ἀνατρέχωμεν εἰς ἀμφισβητούμενα, ἡ ἀπόδειξις πρόχειρος. Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» διδόμενον ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς 3 μ. μ. (ὡς ἡ ταχ. σφραγίς) τῆς προτερείας, διανέμεται ἐνταῦθα εἰς τὰς 10 π. μ. καὶ ἐνίοτε μ. μ. τῆς ἐπομένης! Πταῖουν οἱ ὑπάλληλοι; Ὁχι. Πταίει ἡ φύσις βέβαια ἥτις δὲν τοὺς ἐπλάσε

ὠργισμένην χεῖρα ἐτρύπα ἐπιμόνως μεγάλην ἐκ στακτεροῦ μαλλιῶ ἀγαθίδα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μαρκησία εἶχε γείνει κυρία ἑαυτῆς. Ἐσπόγγιζε τὰ τελευταῖα τῆς δάκρυα.

— Τὸ σπουδαῖον εἶναι, εἶπε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, τὸ ὅτι πρέπει νὰ λάβωμεν πολλὰς προφυλάξεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κλαίρην. Τὴν γνωρίζετε. Εἶνε ὑπερήφανος, εὐαίσθητος... Ἰδιὸς πατέρας, καρδιὰ χρυσῇ, ἀλλὰ κεφαλὴ σιδερένιο. Ἐνῶ ἐλπίζει ἀκόμη πολὺ θὰ τῆς ἔλθῃ τὸ κτύπημα. Μοῦ ὠμιλοῦσε σήμερα ἀκόμη περὶ τοῦ Γάστωνος. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔμπορεῖ νὰ συλλογισθῇ ἄλλην γυναῖκα δὲν τῆς ἤλθε καὶ ὅτ' οὐ μυστὸν. Ἀπέδωκε τὴν σιωπὴν καὶ τὰς ἀργοπορίας τοῦ δουκὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θέσεώς του. Δὲν ὑπωπτεύθη ποτὲ τίποτε. Εἰλικρινὴς καὶ ἄδολος δὲν περιμένει ἀπὸ τοὺς ἄλλους παρὰ εἰλικρινείαν καὶ τιμιότητα. Μία τοιαύτη αἰφνιδία διάψευσις τῶν ἐλπίδων τῆς ἔμπορεῖ νὰ ταραξῇ πολὺ σοβαρὰ τὸν ὄργανισμὸν τῆς

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου θεῖα, δὲν νομίζετε, ὅτι μία συνεννόησις μὲ τὸν Βλιγνὸν μπόρσοις νὰ εὐκολυνῇ σημαντικὰ τὴν θέσιν μας; Ὁ Γάστων παρεσύρθη... Ἀφοῦ τοῦ δείξῃ κανεὶς τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός του ἔμπορεῖ νὰ τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὸ καθῆκόν του! Καὶ ἐὰν συναινῇτε, εἶμαι ὀλόκληρος εἰς τὰς διαταγὰς σας...

— Ὁχι, εἶπεν ἡ μαρκησία ὑπερηφάνως. Δὲν εἴμεθα ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ταπεινώνονται καὶ παρακαλοῦν. Ἡ θέσις

μας ὅσον λυπηρὰ καὶ ἂν ἦναι εἶναι καθαρὰ καὶ ἐντιμος. Δὲν εὐχαριστοῦμαι νὰ τὴν μεταβάλω. Θὰ περιμένω νὰ τελειώσῃ ὀριστικῶς τὸ συνοικέσιον τοῦ ἀνεψιοῦ μου διὰ νὰ πῶ ὅτ' ἐν τῇ κόρῃ μου ὅ,τι συνέβη. Διότι, προσέθηκε πικρῶς μειδιῶσα ἡ κυρία Μπωλιέ, μὲ τόσῳ καπιτζίζῳ ἄνθρωπο, καθὼς εἶναι ὁ δούξ, πρέπει πάντοτε νὰ φοβᾶται κανεὶς ὅτι θ' ἀλλάξῃ...

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν ὁ βαρὼνος· δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς καταγορήσω διότι ἐνεργεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ γὰρ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπερίμενα νὰ ὁμιλήσετε ἔτσι... Τώρα ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει! τὸ καλὸ μέρος τὸ παίζετε σεῖς, καὶ ἐὰν χύσετε κρυφὰ μερικὰ δάκρυα, τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐρυθριάτε ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Καὶ ἀτυχῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ πῶ τὸ ἴδιον γὰρ τὸ Βλιγνὸν.

Θόρυβος ταχέων βημάτων ἀντήχησεν ἐν τῇ μεγάλῃ πετρίνῃ κλίμακῃ συνοδευόμενος ἀπὸ εὐθύμους ψιθύρους. Χαρούμενοι καὶ γελῶντες ἡ Κλαίρη καὶ ὁ Ὀκτάβιος κατέβαινον μαζὴ μὲ τὴν βαρὼνην, καλοκαρδισμένοι ἀπὸ τὴν τρελλὴν καὶ θορυβώδη εὐθυμίαν τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἡ κυρία Πρεφὸν εἰσώρμησεν ὡς χιονοστρόβιλος ἐν πῇ σκοτεινῇ αἰθούσῃ.

— Ἀ θεῖ μου! εἴσθε χωρὶς φῶς! ἀνεφώνησεν ἡ βαρὼνη. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁμιλεῖτε ὅτ' οὐ βᾶθος κανεὶς τάφου. Εἶναι τόσῳ σκοτεινὰ ὥστε δὲν θ' ἀκούγεται κανεὶς τί λέει ἐδῶ μέσα!...

(ἀκολουθεῖ)